

Sygn. akt VIII C 1648/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Anna Hrydziusko

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa A. M.

przeciwko (...) S.A. we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. we W. na rzecz powódki A. M. kwotę 649 zł (sześćset czterdzieści dziewięć złotych) wraz

z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka A. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwoty 649 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia złożenia pozwu (tj. dnia 22 listopada 2013 r.) do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie podała, że w dniu 24 listopada 2012 r. nabyła w sklepie strony pozwanej obuwie damskie za cenę 649 zł, a w dniu 21 marca 2013 r. złożyła reklamację zakupionego towaru, gdyż ujawniła się w nich wada w postaci popękania i rozchodzenia się skóry na koturnach oraz odklejania się skóry. Powódka podniosła, że zażądała wymiany obuwia na nowe, lecz strona pozwana zdecydowała się je naprawić. Uznając dokonaną naprawę za nieskuteczną, powódka odstąpiła od umowy, gdyż strona pozwana nie zadośćuczyniła jej żądaniu wymiany towaru.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Koszalinie w dniu 5 grudnia 2013 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Strona pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa.

Podniosła, że prawidłowo i skutecznie naprawiła obuwie, wskazując, że miała prawo nie respektować wyboru konsumenta co do sposobu rozpatrzenia reklamacji, gdyż naprawa towaru była możliwa i nie generowała nadmiernych kosztów, zaś naprawione obuwie nadaje się do dalszej eksploatacji zgodnie z przeznaczeniem. Strona pozwana

zarzuciła także, że brak było podstaw do odstąpienia przez powódkę od umowy, gdyż wada w obuwiu była wadą nieistotną.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2012 r. powódka A. M. nabyła obuwie damskie w sklepie strony pozwanej (...) S.A. we W., za cenę 649 zł.

(bezsporne)

W dniu 21 marca 2013 r. powódka zgłosiła niezgodność towaru z umową, wskazując na odklejenia buta od koturna oraz rozchodzenie skóry na koturnach od wewnętrznej strony buta.

Powódka zażądała wymiany towaru na nowy.

(dowód: - zgłoszenie reklamacyjne nr 18 z dnia 21 marca 2013 r., k. 6)

Stwierdzając istnienie wskazanych przez powódkę wad obuwia (rozklejenie przy koturnach po stronie przyśrodkowej na przedstopiu i rozklejenie skóry w miejscu łączenia na koturnach), strona pozwana uznała reklamację za uzasadnioną, informując, że towar zostanie naprawiony.

(dowód: pismo strony pozwanej z dnia 28 marca 2013 r., k. 7)

Pismem z dnia 20 czerwca 2013 r. powódka nie wyraziła zgody na naprawę obuwia, ponownie wzywając stronę pozwaną do wymiany towaru na nowy w terminie 14 dni. Oświadczyła, że w wypadku nie spełnienia żądania odstępuje od umowy sprzedaży.

(dowód: pismo powódki z dnia 20 czerwca 2013 r., k. 8)

Strona pozwana odmówiła wymiany towaru na nowy.

(dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 28 czerwca 2013 r., k. 9)

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu skór, obuwnictwa i wyrobów skórzanych oraz oględzin obuwia, gdyż z podanych niżej przyczyn przeprowadzenie tego dowodu było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Ponieważ strona pozwana sprzedała powódce towar konsumpcyjny (obuwie) w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa, a powódka nabyła towar w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą, do oceny skutków prawnych czynności prawnych podejmowanych przez strony zastosowanie znajdą przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2002 r., Nr 141, poz. 1176 ze zm. – dalej „u.sp.k.”).

W sytuacji, w której towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe lub wymagają nadmiernych kosztów (art. 8 ust. 1 u.sp.k.). Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione (art. 8 ust. 3 u.sp.k.). Natomiast jeżeli kupujący, z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałyby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić

od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna (art. 8 ust. 4 u.sp.k.).

Biorąc pod uwagę treść art. 8 ust. 1 u.sp.k. nie sposób było zgodzić się z zarzutem strony pozwanej, że miała ona prawo do nieuwzględnienia żądanego przez powódkę sposobu przywrócenia towaru do stanu zgodnego z umową, tj. wymiany towaru na nowy. Wybór określonego uprawnienia należy do kupującego, samo zaś uprawnienie do żądania stosownego zachowania sprzedawcy ma charakter prawokształtujący (por. uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 24 lipca 2014 r., II Ca 797/14, niepubl.; tak również E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, Warszawa 2002, s. 401; W. Katner (w:) J. Rajski (red.), System prawa prywatnego. Zobowiązania - część szczegółowa, Warszawa 2001, s. 102). Wykonanie uprawnienia przez kupującego, tj. złożenie sprzedawcy stosownego oświadczenia, kreuje po stronie tego ostatniego obowiązek zadośćuczynienia (zgłoszone przez kupującego żądanie stanowi źródło zobowiązania sprzedawcy). Wybór uprawnienia należy zatem do kupującego i ma charakter rozłączny, tj. zgłoszenie jednego żądania wyklucza jednocześnie możliwość dochodzenia wykonania drugiego (vide: Pacyna M., Komentarz do art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, s. 140-141). Natomiast w razie niezaspokojenia roszczenia nabywcy oznaczonego w żądaniu z powodu niemożliwości bądź nadmiernych trudności, otwiera się możliwość wykonania kolejnych uprawnień, tj. oznaczonych w art. 8 ust. 4 u.sp.k.

Jedynym ograniczeniem uprawnienia żądania wymiany wadliwego towaru na nowy, a z którym wiąże się możliwość zaferowania przez sprzedawcę nieodpłatnej naprawy towaru, jest sytuacja, gdy wymiana jest niemożliwa lub wymaga nadmiernych kosztów (art. 8 ust. 1 u.sp.k.). Sprowadza się to do uwzględnienia interesów sprzedawcy, w sytuacji, gdy tylko jedna z możliwości przywrócenia towaru do stanu zgodnego z umową jest ekonomicznie uzasadniona i zarazem ma znaczenie dla kupującego (por. E. Łętowska, Europejskie prawo umów konsumenckich). Strona pozwana nie próbowała nawet jednak wykazać, że wymiana towaru była niemożliwa lub wymagała nadmiernych kosztów.

W tej sytuacji Sąd uznał, że dokonanie przez stronę pozwaną naprawy reklamowanego towaru, w sytuacji, gdy żądanie powódki ograniczało się do żądania wymiany towaru, nie może zostać ocenione jako należyta realizacja roszczenia powódki do doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową.

W ocenie Sądu, opierając się na doświadczeniu życiowym oraz zasadach logicznego rozumowania, a bez potrzeby zasięgania opinii biegłego, stwierdzić można, że w niniejszej sprawie niezgodność towaru z umową (wada obuwia polegająca na pękaniu i rozchodzeniu się skóry na koturnach oraz jej odklejaniu) miała charakter istotny. Towar musi bowiem nadawać się do celu wyznaczonego przez jego zwykły użytek, pod którym należy rozumieć wszelki użytek, do którego może on być przeznaczony ze względu na posiadane cechy i właściwości (tak na gruncie Konwencji Wiedeńskiej z 1980 r. - M. Jagielska, M. Pazdan, Konwencja Wiedeńska o międzynarodowej sprzedaży towarów. Komentarz, Zakamycze 2001). Niezdatność do określonego celu wystąpi, gdy towar nie będzie posiadał określonych cech koniecznych do użytku (M. Pacyna, Komentarz do ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz zmianie Kodeksu Cywilnego, Lex 2003). Ze względu na stwierdzone wady sporne obuwie nie nadawało się zaś do używania w celu, do którego były przeznaczone.

Reasumując powyższe rozważania, wskazać należy, że Sąd uznał, iż powódka mogła odstąpić od umowy sprzedaży, gdyż strona pozwana w odpowiednim czasie nie zdołała uczynić zadość żądaniu doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez wymianę towaru na nowy, a niezgodność towaru z umową była istotna (art. 8 ust. 4 u.sp.k.). W następstwie skutecznego odstąpienia od umowy na stronach umowy ciążył obowiązek zwrotu otrzymanych świadczeń (art. 494 k.c.). Strona pozwana powinna była zatem zwrócić powódce uiszczonej przez nią cenę (649 zł).

Orzeczenie w kwestii odsetek Sąd oparł na treści art. 481 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 28 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w zakresie odsetek za okres od dnia wniesienia, zgodnie z żądaniem powódki. Jeżeli bowiem termin spełnienia świadczenia nie jest

oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Powódka nie wykazała zaś, aby przed wniesieniem pozwu kierowała do strony pozwanej wezwaniem o zapłatę. Z tego względu Sąd uznał, że wezwanie strony pozwanej do zwrotu ceny nastąpiło dopiero w chwili doręczenia pozwu. Biorąc pod uwagę czas na złożenie sprzeciwu od nakazu zapłaty (14 dni), Sąd uznał, że dopiero po upływie tego terminu strona pozwana pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia.

Orzeczenie o kosztach (zawarte w punkcie III wyroku) Sąd wydał na podstawie przepisu art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania. Mając na uwadze, iż powódka wygrała niniejszą sprawę niemalże w całości, Sąd zasądził na jej rzecz od strony pozwanej całość poniesionych w sprawie kosztów, na które składała się opłata od pozwu w wysokości 30 zł.